

Audycja Nr.142 Temat: List do Hebrajczyków (pierwsza część). Sobota 27.07.2013

W audycji „Wczoraj, Dziś i na Wieki” witają miłych słuchaczy, Przemysław Merski, Ireneusz Kołacz i Tadeusz Żurek. Dzisiejsza audycja ma na celu wprowadzenie słuchaczy w tematykę listu napisanego do chrześcijan pochodzenia hebrajskiego. Mimo tego, że autorstwo przypisuje się apostołowi Pawłowi, to jednak wielu uczonych biblistów ma podzielone zdanie na ten temat. Z końcowych słów ostatniego rozdziału listu do Hebrajczyków (13:22) wygląda, że jeżeli apostoł Paweł nie pisał własnoręcznie tego listu, to najprawdopodobniej dyktował piszącemu. Niewątpliwie, list ten posiada bardzo bogatą i głęboką treść i z tego powodu zaliczany jest przez ogół biblistów do pism kanonicznych, czyli świętych. Adresatami nie są jednak wszyscy ludzie pochodzenia hebrajskiego nawróceni na chrześcijaństwo, lecz najprawdopodobniej sami Żydzi jerozolimscy. Wyraźnie wygląda, że list do Hebrajczyków został napisany z Italii w roku 67-ym n.e., kiedy to, w związku z wybuchem wojny z Rzymianami, zaczęto uważać jerozolimskich chrześcijan za zdrajców narodu izraelskiego. Rozpoczęły się represje i prześladowania za to, że nie chcieli oni przystąpić do buntu przeciw Rzymowi, czego dowodem była następnie ich ucieczka za schronieniem do Pelli, miasta Macedońsko/Greckiego, w którym, w roku 356 p.n.e., urodził się król macedoński Aleksander III Wielki.

Powodów do napisania tego listu było wiele. Rozpoczynając swój list do Hebrajczyków, autor przypomina członkom gminy chrześcijańskiej w Jerozolimie, że Pan Bóg wiele razy i różnymi sposobami kontaktował się z przedstawicielami narodu Izraelskiego przez proroków, a ostatnio przemówił do całego narodu przez swojego Jednorodzonego Syna, którego ustanowił dziedzicem wszechrzeczy, przez którego także wszechświat stworzył. Heb.,1:2. Kol., 1:16,17. Ew. Jana 1:2,3. Dalej, autor wyraźnie pisze, że Jezus Chrystus *„jest odblaskiem chwały i odbiciem jego istoty i podtrzymuje wszystko słowem swojej mocy, dokonawszy oczyszczenia z grzechów, zasiadł po prawicy majestatu na wysokościach i stał się o tyle możniejszym od aniołów, o ile znamienitsze od nich odziedziczył imię. Do którego bowiem z aniołów powiedział kiedykolwiek: Tyś jest Synem moim, Jam cię dziś zrodził? I znowu: Ja mu będę ojcem, a on będzie mi synem?”*. Heb.,1:3-5.

Dalej w tym samym rozdziale, autor ostrzega adresatów, aby zwracali szczególną uwagę na zwiastowanie, o którym słyszeli od Pana a potem mieli potwierdzenie przez bezpośrednich świadków. Pan Bóg poręczył te wszystkie świadectwa także znakami i cudami, jak również niezwykłymi czynami oraz darami Ducha Świętego według swojej woli. Przypomnijmy sobie jak mądrze apostoł Paweł przemówił do Ateńczyków na Areopagu, kiedy to znalazłszy ołtarz, na którym napisano: „Nieznanemu Bogu”, rozpoczął zwiastowanie o wielkim, mądrym i wszechmocnym Stwórcy wszechświata. W podobnie, mistrzowski sposób autor listu do Hebrajczyków wskazuje członkom chrześcijańskiej gminy jerozolimskiej na Mesjasza, Syna Bożego, mówiąc; *„Wszak i Mojżesz był wierny jako sluga w całym domu jego, aby świadczyć o tym, co miało być powiedziane, lecz Chrystus jako syn był ponad domem jego; a domem jego my jesteśmy, jeśli tylko aż do końca zachowamy niewzruszenie ufność i chwalebna nadzieję. Dlatego, jak mówi Duch Święty: Dziś, jeśli głos jego usłyszycie, nie zatwardzajcie serc waszych”*. Hebr., 3:5-8.

Ta wielka „Nadzieja”, w osobie Jezusa Chrystusa przyszła na ziemię, stając się Zbawicielem pogrążonej w grzechu ludzkości, ale autor listu do Hebrajczyków

wykazuje, że jednak mało było tych, którzy rozpoznali w nim Mesjasza. Przytacza on również słowa JAHWE, które mówią, że „*żaden z tych mężów, którzy widzieli moją chwałę i moje znaki, jakich dokonywałem w Egipcie i na pustyni, a oto już dziesięciokrotnie wystawiali mnie na próbę i nie słuchali mojego głosu, nie zobaczy ziemi, którą przysiągłem ich ojcom. Żaden z tych, którzy mnie znieważyli, jej nie zobaczy*”. 4 Mój.,14:21-23. Autor listu do Hebrajczyków dalej mówi; „*Baczcie, bracia, żeby nie było czasem w kimś z was złego, niewierzącego serca, które by odpadło od Boga żywego, ale napominajcie jedni drugich każdego dnia, dopóki trwa to, co się nazywa "dzisiaj", aby nikt z was nie popadł w zatwardziałość przez oszustwo grzechu. Staliśmy się, bowiem współuczestnikami Chrystusa, jeśli tylko aż do końca zachowamy niewzruszenie ufność, jaką mieliśmy na początku*”. Hebr., 3:12-14.

Niedowiarstwo jest nagminnie wytykane u narodu izraelskiego, dlatego nie bez powodu autor wykazuje, jak bardzo ważna jest wiara, prowadząca do obietnic Bożych. Uwypukla również prawdziwość stanowiska arcykapłańskiego, które według planu Bożego przynależy do Jezusa Chrystusa, Jednorodzonego Syna Bożego. Czytamy dalej, że „*Nikt samego siebie nie podnosi do tej godności, tylko zostaje na nią powołany przez Boga, jak Aaron. Tak i Chrystus nie sam sobie nadał godność arcykapłana, lecz uczynił to Ten, który do niego powiedział: Jesteś moim Synem, dzisiaj zrodziłem ciebie; jak i na innym miejscu mówi: Tyś kapłanem na wieki według porządku Melchisedeka*”. „*Imię jego znaczy najpierw król sprawiedliwości, następnie zaś król Salemu, to jest król pokoju. Bez ojca, bez matki, bez rodowodu, nie mający ani początku dni, ani końca życia, lecz podobny do Syna Bożego, pozostaje kapłanem na zawsze*”. Hebr.,7:2,3. Jezus Chrystus, stał się kapłanem na podobieństwo Melchisedeka, ale nie według przepisów prawa dotyczących cielesnego pochodzenia, lecz według mocy niezniszczalnego życia nadanego Mu przez samego Boga, na wieki.

Adresując ten list do narodu królewskiego, wybranego przez Boga, autor mówi, że mamy takiego arcykapłana, który usiadł po prawej stronie tronu Bożego w niebie, jako sługa świątyni i prawdziwego przybytku, który zbudowany został, nie przez człowieka, lecz przez samego Boga. Kapłani ziemscy, ludzcy, służą w świątyni, która jest tylko figurą i cieniem niebiańskiej świątyni, o której na innym miejscu mówi apostoł Paweł: „*Czy nie wiecie, że świątynią Bożą jesteście i że Duch Boży mieszka w was? Jeśli ktoś niszczy świątynię Bożą, tego zniszczy Bóg, albowiem świątynia Boża jest święta, a wy nią jesteście*”. 1 Kor., 3:16. Pan Bóg, mówi przedstawicielom tego narodu, że zbliża się czas, w którym uczyni z całym narodem Izraelskim i Judzkim przymierze nowe: Prawa Boże będą w ich umysłach i będą one wypisane na sercach ich a oni będą narodem, którego Królem będzie sam BÓG. Wtedy nikt już nie będzie uczył drugiego, mówiąc: „*Poznaj Pana, a Bóg będzie łaskawy na nieprawości ich, i grzechów ich więcej nie wspomni, bo wszyscy znać GO będą, jako jedyne, miłosiernego i sprawiedliwego Boga, Stwórcę i Króla wszechświata*”. Hebr., 8:11,12.

Przez blisko dwa tysiące lat naród Izraelski był rozproszony po całym obliczu ziemi, przechodził różne ciężkie doświadczenia i zniewolenia. Żaden inny naród na obliczu ziemi nie przetrwał tego rodzaju represji, ale Pan Bóg, mając ich pod kontrolą i nadzorem, nie dopuścił do ich wynarodowienia się dotrzymując swej przysięgi, jak czytamy: „*I zawarł BÓG przymierze z Abrahamem. „On, Pan, jest Bogiem naszym, Po całej ziemi są wyroki jego! Wspominajcie po wieki przymierze jego, Słowo, które nakazał tysiącu pokoleń, Przymierze, które zawarł z Abrahamem, I przysięgę, daną Izaakowi, Którą ustanowił dla Jakuba prawem, A dla Izraela przymierzem*

wieczystym, Powiadając: *Tobie dam ziemię kanaanejską w dziedziczne posiadanie*". Kronik 16:14–18. I właśnie to pierwsze przymierze, które Bóg zawarł z Abrahamem, nie było odpowiednio respektowane przez umiłowany Boży naród, który swój wybór zawdzięczał pełnym wiary i miłości do Boga praojcom; Abrahamowi, Izaakowi i Jakubowi.

Stopniowo, naród ten odchodził od Boga i znieważał Boże prawa i przykazania, dlatego Bóg ich opuścił i wydał ich na długi okres doświadczeń i poniewierki po całym świecie. - Autor listu do Hebrajczyków w bardzo prosty i logiczny sposób wyjaśnia powrót łaski Bożej do tego narodu i potrzebę wprowadzenia w życie nowego przymierza z narodem Izraelskim, opartego na mądrości, sprawiedliwości, przebaczeniu i miłosierdziu, którego pośrednikiem będzie Jezus Chrystus, który przez naród Izraelski był niedoceniany, a w końcu został ukrzyżowany. To właśnie On, jako prawomocny arcykapłan, podczas pierwszej obecności na ziemi ofiarował samego siebie raz na zawsze, aby zgładzić grzechy wszystkich niedoskonałych ludzi - ale już drugi raz, czyli podczas drugiej, niewidzialnej dla oka ludzkiego obecności, (duchowej), ukáže się tylko tym, którzy Go oczekują. Hebr., 9:28. Czy można oczekiwać kogoś, niewiedząc, że ma nadejść? – Na pewno nikt tak się nie zachowuje! Ale między ludźmi wierzącymi, zawsze byli i są do dnia dzisiejszego naśladowcy Pańscy, którzy na podstawie prorocत्व Starego Testamentu oraz przypowieści Pana Jezusa, odkrywają czas i sposób Jego powrotu.

Pan Jezus w swoich przypowieściach zapisanych w Ew. Mateusza w rozdziałach 24 i 25-tym, a wygłoszonych na górze oliwnej, odpowiada na pytanie uczniów: „Kiedy to się stanie, i jaki będzie znak, (wtórego) przyjścia Jego i dokonania świata? – Mateusz zapisał tam siedem podobieństw dotyczących powrotu Jezusa i ustanowienia Jego Królestwa na ziemi, które warto przeczytać i zastanowić się nad nimi. - W liście do Heb.,9:7, czytamy, że krew zwierząt, którą ofiarował arcykapłan w świątyni najświętszej, za siebie i za uchybienia ludu, raz w roku, uświęcała skalanych grzechem ludzi i przywracała im cielesną czystość, ale tylko na okres jednego roku. (Heb.,10:1-4). Przelana krew Bożego Baranka natomiast, którym jest Jezus Chrystus, dokonała wiecznego odkupienia za całą rasę ludzką, raz na zawsze. Zastanawiając się nad tym sensownym wykazaniem autora listu do Hebrajczyków swojemu narodowi, jakże mądrej kolejności Bożego działania w drodze do okazania Jego łaski dla narodu izraelskiego, wyraźnie widać, że „drzewo figowe”, w którym przedstawiony jest ten niezwykle naród, do którego przede wszystkim list ten jest pisany, obecnie powraca do życia, wypuściło pierwsze owoce i zielone liście. (Łuk., 13:6-9. Mat., 21:19. Mar., 11:13, 20-21. Jer., 24:1-10.

Mamy nadzieję, że przedstawiony dzisiejszy temat, okazał się ciekawym i godnym uwagi, ale ponieważ czas naszej audycji dobiega końca, więc zapraszamy wszystkich naszych miłych słuchaczy do wysłuchania następnej części tego listu do Hebrajczyków, który będziemy starali się przy łasce i pomocy Bożej przedstawić wam za cztery tygodnie, 24-go Sierpnia. - A tymczasem, dla tych słuchaczy, którzy do nas chcieliby zadzwonić już teraz, podajemy nasz numer telefonu do studia: 9415 1923 – powtarzam numer telefonu: 9415 1923. Życzymy wszystkim słuchaczom, dobrej nocy!

